

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PICNIC ROMÂNESC ÎN FOREST PARK, QUEENS, NY

Sâmbătă, 5 septembrie 2015, Biserica Sfântul Nicolae, Woodside, NY, vă invită la un picnic organizat în parcul FOREST HILLS, Queens, cu ocazia sărbătorii Nașterii Maicii Domnului. Vom avea, de asemenea, jocuri și activități recreative pentru copii. Vă așteptăm cu mic cu mare la o ieșire în aer liber.

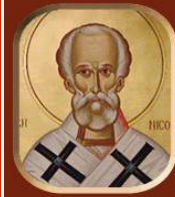
Adresă: Myrtle Avenue & Woodhaven Blvd / Forest Park Dr, NY, 11385

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 24 - 30 AUGUST 2015

Miercuri 26 august: Acatistul Sfântului Gheorghe	6.30 PM
Vineri 28 august: Acatistul Maicii Domnului	6.30 PM
Sâmbătă 29 august: TAIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZATORUL (POST)	
Utrene, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Vecernie	6.30 PM
Duminică 30 august: Utrene și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

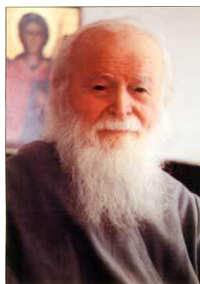
“Toată nadejdea noastră o punem spre tine, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne sub Sfânt Acoperământul tău.”

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 12-A DUPA RUSALII

În vremea aceea a venit un tânăr la Iisus, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. El l-a zis: Care? Iar Iisus i-a răspuns: Să nu uciți, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a Lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Atunci Iisus i-a spus: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averile tale, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer, după aceea, vino și urmează-Mi. Însă, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte mult, zicând: Atunci, cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință. (Matei 19, 16 - 26)

DIALOG CU PARINTELE SOFIAN BOGHIU DESPRE PACAT

- Ce este păcatul, Părinte Sofian?

Toată lumea este plină de păcate. Suntem ca între mii și milioane de microbi. Ne dăm seama în ce mediu suntem și totuși stăm, rămânem pe loc. Ce bine ar fi dacă n-ar fi păcatele pe lume! Am fi ca îngerii - curați, străvezii, luminoși... Dar din nefericire există păcatul, și este lăsat în acest ansamblu universal chiar de la începutul omenirii. Primii oameni au greșit față de Dumnezeu, și după ei, ceilalți toți.

Păcatul, ca definiție, este călcarea legii lui Dumnezeu cu voință și cu știință. Suntem conștienți că este rău, dar facem păcatul din interese meschine sau din cauza nimicurilor care ne înconjoară, precum și din cauza libertății cu care am fost înzestrați de la început. Suntem liberi să facem orice pe pământul acesta. Dar, pentru orice faptă a noastră, vom da seama. Este în Evanghelie un cuvânt cumplit de adevărat: "În zilele acelea, oamenii vor da seama pentru orice cuvânt deșert spus în viață". Orice cuvânt, orice prostie, orice viclenie se înregistrează undeva, și cândva vom fi confrunțați cu noi înșine și cu ceea ce am spus odată în viață. Nu este de glumă. Această vorbă deșartă este o stare de păcat, în care alunecăm foarte des. Păcatul este, așadar, călcarea legii lui Dumnezeu, cu știință și voință, pe baza libertății noastre depline. Putem face orice, suntem liberi. Ni se pare că nu ne urmărește nimeni, și aceasta ne încurajează parcă la păcat...

- Cum putem recunoaște păcatul, cum putem deosebi binele de rău?

Există un for lăuntric: conștiința, care ne spune totdeauna dacă ceea ce facem este plăcut lui Dumnezeu și nu este o rușine, dacă ceea ce facem este bine sau rău. Desigur, există și conștiințe pervertite, opace - mai mult decât opace - care nu mai pot distinge binele de rău. Daltoniștii, de pildă, confundă culorile, roșu cu verde. Cam așa sunt cei ce trăiesc permanent în acest mediu al păcatului. Și, la drept vorbind, toată societatea noastră este cam daltonistă, pentru că cei așa-zisi "normali" înclină tot mai mult spre acest daltonism, deformând binele și transformându-l în rău.

- Părinte Sofian, vorbiți-ne despre posibilitatea iertării păcatului.

Da... Pentru căința cu lacrimi, Dumnezeu ne iartă îndată. De obicei, omul se întoarce la Dumnezeu atunci când are un necaz mare. Atunci strigă, țipă, dă acatiste, face metanii. Când necazul este mare, se roagă fiecare la nivelul lui. Sfântul Apostol Pavel spune: "M-am făcut tuturor toate, ca pe toți să-i dobândesc". Adică se apleacă la nevoile fiecărui om și caută să-l ajute, să intre în viața lui, în necazul lui. Sfântul Pavel din partea lui Dumnezeu spune acest cuvânt. De la Dumnezeu împrumută această formulă, pentru că și Dumnezeu face la fel. Dumnezeu caută mântuirea tuturor, nu numai a monahilor. Se mântuiesc nu numai monahii, ci și lumea simplă, de rând, laică. Dumnezeu nu are nevoie de o filozofie foarte bine întocmită ca să asculte rugăciunile noastre. De multe ori un oftat, un suspin din adâncul inimii este de ajuns; o chemare foarte scurtă: "Doamne, ajută-mă, nu mă părăsi". Un cuvânt sincer și smerit spus cu durere și încredere în acest Dumnezeu, atât de prezent în inima și în conștiința noastră.

Noi îl alungăm, mereu, pe Dumnezeu prin faptele noastre. Dar dacă ne căim, dacă ne pare rău cu adevărat și dacă nu mai repetăm păcatul, Dumnezeu, întotdeauna prezent, ne iartă îndată și ne ajută. Sunt foarte multe persoane care au greșit față de Dumnezeu și au fost iertate, începând cu cei doi mari apostoli Petru și Pavel. Pavel prigonește cumplit, la început, Biserica lui Hristos, apoi se întoarce la Dumnezeu și Dumnezeu îl face vas ales al Său. Petru, care a fost totdeauna cu El și l-a fâgăduit că-L va însoți până la moarte, la un moment dat a jurat că nu-L cunoaște pe Iisus. Și a fost iertat, dar a plâns toată viața lui pentru această tăgadă.

În istoria de două mii de ani a creștinismului au fost multe cazuri cunoscute, dar mai multe necunoscute, nespuse, nemărturisite, care se petrec în conștiința fiecărui om. Știm că Dumnezeu există și că este de față, și totuși suntem mincinoși, suntem fățarnici. Și cine știe cum ne vine un gând din partea lui Dumnezeu și ne căim, ne pare rău, Dumnezeu ne iartă, și intrăm din nou în relații normale cu El.

În această lume foarte variată, foarte pestriță, fiecare are problemele lui cu Dumnezeu. Unii păcătuiesc toată viața lor. De alții se îndură Dumnezeu, le dă un gând mare de căință pentru viața lor ticăloasă și se îndreaptă. Nu putem ști însă dacă ni se dă această șansă, acest gând... Nu trebuie să așteptăm.

Fiecare are relația lui personală cu Dumnezeu. Nu există un șablon prin care să se mântuiască oamenii. Toți suntem păcătoși, dar trebuie să avem, din când în când, această întoarcere către sine, pentru că, toți suntem în lipsă. Să ne căim, cu constatarea sinceră că suntem nevrednici. Dumnezeu nu ne face procese, cum ne fac oamenii, ci ne primește cu toată dragostea. Dragostea lui Dumnezeu este mai presus decât orice dragoste lumească. Și dacă ajungem să înțelegem această bunătate a lui Dumnezeu, chiar dacă suntem căzuți, chiar dacă am ajuns la un nivel josnic de viață, să ne întoarcem spre Dumnezeu, să-l cerem iertare, dar o iertare profundă, cu lacrimi, cu căință, și Dumnezeu ne va ierta îndată. Niciodată nu suntem singuri, ci totdeauna cu Dumnezeu. Dumnezeu este pretutindeni și este cu atât mai prezent în viața noastră, cu cât îl chemăm mai des. Este o rugăciune pe care o spune monahul, o rugăciune de invocare a numelui lui Dumnezeu: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine păcătosul". Această rugăciune suntem datori, după rânduială, să o spunem mereu. Și încet-încet, această datorie se transformă într-o chemare de dragoste, pentru că suntem foarte apropiați de Dumnezeu și Dumnezeu trebuie să locuiască în noi. Și dacă această chemare este făcută stăruitor mai mult timp, rezultatele ei sunt foarte plăcute. Se produce o căldură duhovnicească în ființa noastră, ne crește credința în Dumnezeu, ne sporește dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru oameni și pentru natură. Această dragoste care vine din inimă vine din partea lui Dumnezeu. Ne pătrunde sentimentul de trăire în Dumnezeu. Așa cum trăiește peștele în apă, așa trăiește monahul în Dumnezeu, într-o atmosferă în care te simți deplin în Dumnezeu. Mă refer la monahii care trăiesc după rânduiala lui Dumnezeu, pentru că nu totdeauna te poți menține în această stare. Și peste noi, monahii, năpădesc tot felul de valuri ale vieții pământești. Practic, nu suntem deloc oameni cerești, deși am vrea să fim, și ne străduim, prin chemarea lui Dumnezeu în viața noastră, ca prin El să devenim ființe nesingure, ființe cu Dumnezeu. Dacă reușim să-l facem loc lui Dumnezeu în noi, cu atât mai bine pentru noi, ca și pentru cei din jurul nostru.